

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 436/2024
04.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Анђелковића Слијепчевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 401/22 од 21.07.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1158/23 од 11.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Анђелковића Слијепчевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 401/22 од 21.07.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1158/23 од 11.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 401/22 од 21.07.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и оушђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

Истом пресудом, обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 26.714,90 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1158/23 од 11.12.2023. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Обреновцу, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Томе Зорића и Ивана Николића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Анђелковић

Слијепчевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи и окривљеног огласи кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и изрекне му условну осуду или казну затвора у краћем трајању, коју би окривљени издржавао у просторијама у којима станује.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати и то на изјави оштећене датој у Дому здравља, односно на извештају лекара ДЗ у Обреновцу - Служба хитне медицинске помоћи од 21.06.2020. године и извештају лекара специјалиста КЦС УЦ од истог дана, у делу у коме се у овим извештајима наводе тврдње лекара о томе шта је оштећена изјавила приликом прегледа и начину на који је задобила повреде, као и на лекарском уверењу КЦС од 07.04.2021. године и допису ДЗ Обреновац – Служба хитне медицинске помоћи од 01.10.2020. године, које су ове установе упутиле ОЈТ у Обреновцу на његов захтев. Према наводима захтева, исто важи и за извештај ПС Обреновац од 21.06.2020. године, који према ставу браниоца представља сведочење полицијских службеника о томе што су сазнали од полицијског службеника из Дежурне службе, који своја сазнања црпи из кривичне пријаве, коју је усмено путем телефона поднела оштећена, а не сведочење о ономе што су непосредно опазили приликом службене интервенције на лицу места. У вези са овим, бранилац наводи да је оштећена током кривичног поступка искористила своје законско право да не сведочи, па самим тим, суд, није могао користити наведене доказе, обзиром да садрже наводе оштећене, које је изнела пред ординирајућим лекаром, као и пред дежурним полицијским службеником, при чему су се о њеним наводима, иако представљају посредна сазнања, у сачињеном извештају, изјашњавали и полицијски службеници упућени на интервенцију.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

По оцени овог суда, извештај Дома здравља Обреновац – Служба хитне медицинске помоћи од 21.06.2020. године, као и остала медицинска документација, на

коју се позива бранилац, а са чијом садржином се суд упознао у доказном поступку, насупротив наводима браниоца окривљеног, представљају доказе на којима се пресуда може заснивати, јер су у истима наведене телесне повреде које су уочене приликом прегледа оштећене дана 21.06.2020. године. То што је у извештајима лекара ДЗ Обреновац и КЦС УЦ од 21.06.2020. године, констатовано да је преглед оштећене извршен јер је физички нападнута – тучена, од стране супруга и у којима су изнети наводи оштећене о томе како је дошло до повреда, наведене лекарске извештаје не чини незаконитим доказима, јер се ради о анамнестичким подацима које су ординирајући лекари констатовали приликом прегледа пацијента – оштећене, које је суд користио као доказ да се оштећена у одређено време јавила лекару, где су јој констатоване повреде.

Према стању у списима предмета, суд је у доказном поступку извршио увид и у извештај ПС Обреновац од 21.06.2020. године, у коме је констатовано да је патрола ПС Обреновац, у чијем саставу су били полицијски службеници Дарко Јовановић и Саво Гавриловић, упућена на интервенцију од стране дежурне службе ПС Обреновац, по пријави оштећене ББ, која је навела да је физички нападнута од стране супруга АА.

Одредбама члана 4. став 1. тачка 13) и члана 7. став 1. Закона о спречавању насиља у породици, између осталог, предвиђена је примена овог закона у кривичном поступку за кривично дело насиље у породици из члана 194. Кривичног законика и Центар за социјални рад одређен као установа надлежна за спречавање насиља у породици, односно полиција, јавна тужилаштва, судови опште надлежности и прекршајни судови, као државни органи.

Одредбом члана 12. истог закона, прописано је да су државни органи и установе надлежне за примену овог закона дужни да брзо, делотворно и координисано спречавају насиље у породици и вршење кривичних дела одређених овим законом и да пруже жртви заштиту, правну помоћ и психосоцијалну и другу подршку ради њеног опоравка, оснаживања и осамостаљивања, док је у одредбама члана 13. до 23. овог закона прописан поступак спречавања насиља у породици, и између осталог, улога надлежног полицијског службеника (члан 14. и 15.).

Из цитираних одредби произлази да је полиција, државни орган који је законом овлашћен да поступа у случајевима насиља у породици, као и у конкретној ситуацији, јер је извештај ПС Обреновац од 21.06.2020. године израђен током процене ризика од насиља у породици, у смислу одредби члана 15. и 16. Закона о спречавању насиља у породици, па је овај извештај суд могао извести као доказ на главном претресу.

Сходно цитираним одредбама, предметни извештај ПС Обреновац од 21.06.2020. године представља извештај о радњама која су предузете на основу обавеза и овлашћења која су полицији дата Законом о спречавању насиља у породици, према којима се процена ризика заснива на доступним обавештењима и одвија у што краћем року, након чега се прикупљена обавештења и процена ризика достављају јавном тужиоцу, па су самим тим, неосновани наводи браниоца окривљеног да исти представља незаконит доказ.

У вези са тим, по оцени Врховног суда, извештај ПС Обреновац и извештај ДЗ Обреновац – Служба хитне медицинске помоћи, садрже податке добијене од овлашћених лица, до којих су дошли у оквиру обављања активности из свог делокруга рада односно у оквиру поступања по Закону о спречавању насиља у породици, те су у том смислу законити докази, на које је без утицаја чињеница што је оштећена у кривичном поступку, искористила своје право да не сведочи.

Имајући у виду да докази на које се као незаконите позива бранилац, формално ни садржински нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, то је Врховни суд, наводе захтева за заштиту законитости којима се указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА, наводи да је за постојање кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, потребно да постоје такви породични односи у коме је један члан породице, као жртва насиља подређен и немоћан у односу на члана породице који се сматра насилником, па како је окривљени радњу извршења за коју се терети, предузео само једном, то према ставу одбране, радњом окривљеног нису остварена битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, већ кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 194. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело насиља у породици чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, а у ставу три прописан је квалификовани облик дела извршењем ког је оштећени задобио тешке телесне повреде.

Одредбом члана 112. тачка 30) прописано је да се када је радња кривичног дела одређена трајним глаголом сматра да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика, ради се о тзв. „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења, наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело или дрско или безобзирно понашање, којим чинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање члана породице.

У изреци побијане пресуде, поред времена и места извршења, противправности и кривице окривљеног, наводи се да је окривљени АА, применом насиља угрозио телесни интегритет члана своје породице – супруге ББ, на тај начин што је истој задао вишеструке

ударце песницама по глави и телу, услед чега је оштећена задобила тешку телесну повреду, описану у изреци пресуде.

Сходно изнетом, а како из чињеничног описа кривичног дела у изреци побијане правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени АА, вршењем насиља ближе описаног у изреци пресуде, угрозио телесни интегритет своје супруге, то су, по оцени Врховног суда, правилно нижестепени судови закључили да се у конкретном случају у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је правноснажно оглашен кривим, налазећи да је за постојање предметног кривичног дела довољно да је радња извршења предузета само једном, а не кривичног дела из члана 121. став 1. Кривичног закона како неосновано тврди бранилац, те стога није учињена повреда кривичног закона из члана 439. став 2. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић